

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Burrougs W.S\Ohyzdný duch.pdb

PDB Name: W.S.Burrougs-Ohyzdný duch
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILLIAM S. BURROUGS

OHYZDNÝ DUCH

KAPITÁN MISSION SI přes rameno přehodil dvouhlavňovou křesadlovku, kterou měl vždy nabitou dvěma kulemi. K pasu si připevnil pochvu s námořnickým tesákem. Pak vzal své zavazadlo a kráčel kolonií, zastavuje se chvílemi na kus řeči s tím či oním osadníkem.

Podánilo se jim najít vynikající rudý cihlářský jíl a budovali nyní jednopatrové cihlové stavby s verandami v patře, podpírané sloupy z mohutných kmenů tropických stromů. Budovy navazovaly jedna na druhou a tvořily řadu domů s jídelnou a kuchyní v přízemních místnostech a s ložnicí a šatnou v prvním poschodí. Balkony byly navzájem průchozí, osadníci tam zavěšovali houpací sítě a rozkládali slammíky. Všechny stavby se průčelím obracely k moři, vedlo od nich schodiště dolů do zátoky, kde kotvilo větší množství lodí.

SLOVO "LEMUR" ZNAMENÁ v jazyce domorodců "duch". Měli četná tabu, která jim zakazovala lemura zabít, a Mission prosadil Zákon, který trestal zabítí těchto zvířat vyloučením z osady. Byl to jediný zločin, který by si zasloužil trest smrti, pokud by trest smrti nebyl zakázán jiným článkem téhož Zákona.

Pátral po podivném druhu lemura, který mu domorodci zpravodajově popisovali jako mnohem větší zvíře velké jako tele či jako malá kráva.

"Kde jsou velcí duchové?"

Neurčité gesto směrem do vnitrozemí. "Musíš si dát pozor na nebezpečného Ještěra-co-mění-barvu. Když tě očaruje, i ty změníš barvu. Zčernáš hněvem, zezelenáš strachy a zrudneš chťícem..."

"A co je na tom tak zlého?"

"Do roka zemřeš. Barvy spolykají tvé maso i kůži." "Mluvil o velikém duchu. Větším než kozel... Kde ho najdu?"

"Když uslyšíš čebahaku, Člověka-ze-stromu, tam Velkého nehledej. Ona nikdy není tam, kde je hlasitý zvuk."

"Ona?"

"Ona. On. Pro Velkého ducha je to totéž."

"Aha. Takže je tam, kde není Člověk-ze-stromu?" "Ne. je tam, kde Člověk-ze-stromu mlčí."

Takto hovořili při východu slunce i při jeho západu.

MISSION MĚL NAMÍŘENO do vnitrozemí, stoupal strmou stezkou, jejíž sklon se zmírňoval na plošině ve výši asi pěti set stop nad hladinou moře. Zastavil se, opřel se o zavazadlo a ohlédl se zpět. Od strmého výstupu se mu nezrychlil dech, ani se nezačal potit. Viděl pod sebou osadu, čerstvě vysušené rudé cihly a střechy z palmových listů, osadu nehybnou a klidnou jako domečky v pohádkové zemi. Rozeznával stín vrhaný přístavní hrází, odlesky rybích hejn pod hladinou, jasnou modř vody v zátočině, skály a listovní, vše plující v průzračných barvách nezarámovaného obrazu.

mlčení podobné rubáši, který se rozsype, jakmile s ním pohnete, se rozptýlilo v prach. Kočičí drápek větru přelétl přes zátoku, rozhýbal větve stromů a kapradin a dýchl mu do tváře závanem Paniky. Tlapky malého ducha ho dlouhly do páteře a zajely mu do vlasů na krku a v týle, tam kde se centrum smrti naposled rozhoří ve chvíli, kdy smrtelníci umírají. Kapitán Mission neměl strach z Paniky, náhlé a nesnesitelné chvíle poznání, že vše kolem je živé. On sám byl vyslancem Paniky, vědomí, jehož se člověk bojí víc než všeho ostatního: pravdy o svém původu. Byla na dosah. Stačilo vymazat slova a rozhlédnout se.

Procházel vysokým porostem kapradin a prodíral se jeho zeleným stínem, aniž by si musel prosekávat cestu, až došel k okraji jakési mýtiny. V jednu chvíli se veškerý pohyb zadrhl, pak se zachvěl nějaký keř, kámen, kmen, načež se objevila tlupa lemurů kata s černými a bílými prstýnky na ocasech, přepochodovala tam a zpět, jak se zvířata jedno před druhým naparovala s ocasy mávajících nad hlavami. Pak hvízd - a byli pryč a odnesli s sebou i kus světa, v němž před chvílí pobývali. Z dálky slyšel nářek lemura poto, kterému domorodci říkali čebahaka, Člověk-ze-stromů.

Jedním rychlým pohybem ulovil saranče a poklekl s ním vedle padlého kmene porostlého mechem. Znepokojeně se na něj dívala drobná tvář s kulatými zornicemi a velkýma chvějícíma se ušima. Natáhl ruku se svou kořistí a drobný lemur maki trpasličí ji popadl do mňavých tlapek a s vrnivě šťastným kvičením se do ní zakousl drobnými jehlovitými zoubky.

Mission se vypravil za zvukem, který se ozýval stále hlasitěji. Čebahakové ho zrovna zahlédli a spojenými silami ze sebe vyrazili výkřik, který mu málem prorazil ušní bubínky. Najednou jejich křik ustal. Kapitán se v nastalém tichu

položil na zem. Pak několik minut ležel jako omráčený a pozoroval šedou siluetu, zčásti ukrytou za kmeny stromů. Pomalu se zvedl na nohy, opřen o svá zavazadla. Před ním se tyčila prastará stavba z kamene, celá zakrytá liánami a zeleným mechem. Vstoupil do klenuté brány, ucítil pod nohama kamennou dlažbu. Velký lesklý had jasně zelené barvy se plazil dolů po schodišti, jež sestupovalo do podzemí. Opatrně ho následoval. Na opačném konci podzemního prostoru se klenba rozevírala a otevírala dovnitř cestu paprskům odpoledního světla. Kapitán si prohlížel kamenné zdi a strop.

Ve vzdáleném koutě druhé místnosti spatřil zvíře, které mu připomínalo malou gorilu nebo šimpanze. Překvapilo ho to, říkali mu totiž, že na ostrově žádné opice nežijí. Stvoření nevykazovalo známky pohybu. Bylo černé, nebo tak aspoň působilo v přítomné místnosti. Viděl i velkého světle růžového tvora podobného praseti, který se napravo, nedaleko od něj opíral o kamennou zeď.

Najednou přímo před sebou rozpoznal zvíře, které na první pohled připomínalo malého jelena. Přiblížilo se k jeho natažené ruce a on si všiml, že nemá paroží. Rozeznával dlouhý čenich a ostré zuby ve tvaru tureckých šavlí. Dlouhé, štíhlé nohy byly zakončeny hadovitými prsty. Zvíře mělo velké, dopředu nachýlené uši a oči barvy čistého jantaru, ve kterých svítivě oslnivý šperk zornice měnil barvy podle směru dopadajícího světla: hned připomínal obsidián, hned smaragd, pak rubín, opál, ametyst, diamant. .

Tvor velmi zvolna pozvedl jednu tlapu a dotkl se jeho tváře. Vrátil mu tak vzpomínku na pradávnu zradu. Slzy mu stékaly z očí, když hladil skloněnou zvířecí hlavu. Uvědomoval si, že se musí vrátit do osady dřív, než se setmí. Lidé musí věčně závodit s časem. Pro jeleního ducha žádný čas neexistoval.

CO NEJRYCHLEJI SESTUPOVAL ze svahu, trhal si šaty o skaliska a trnité liány, aby se západem slunce dorazil do osady. Ihned si uvědomil, že se vrací pozdě, příliš pozdě, že se stalo cosi strašlivého. Nikdo mu nepohlédl do očí. Pak spatřil Bradleaye Martina. Stál nad tělem umírajícího lemura.

Mission poznal, že lemura má prostřelené tělo. Cítil jak se v něm vzdouvá zlost, jako horká, rudá vlna, ale od Martina nepřicházela žádná odezva.

"Proč?" vyštěkl Mission.

"Šlohl mi mango," zamumlal Martin nepřítomně. Kapitánova ruka sklouzla k pažbě pistole.

Martin se zasmál: "Chystáte se porušit článek vlastního Zákona, kapitáne?"

"Ne. Zato ti připomenu článek dvacet tři: Objevi-li se mezi stranami neřešitelný spor, může se použít pravidlo o souboji."

"Jistě, ale já mám právo odmítnout vaši výzvu, a taky ji odmítám."

Martin byl průměrný šermíř a špatný střelec.

"Pak musíš opustit Libertatii, a to ještě dnes večer, dříve než slunce zapadne. Nemáš víc než hodinu času." Aniž by cokoli řekl, otočil se Martin zády ke kapitánovi a odkráčel směrem ke svému obydlí. Mission přikryl lemura kusem nepromokavé plachtoviny. Chystal se, že ráno odnese tělo do pralesa a tam ho pohřbí.

V JEHO OBYDLÍ dolehla na kapitána náhlá a umrtvující tíha. Věděl, že by se měl vydat za Martinem a pokusit se s ním smířit, ale - Martin to sám řekl - jeho vlastní Zákony... Ulehl a okamžitě upadl do hlubokého spánku. Zdálo se mu o mrtvých tělech lemurů rozházených po celé osadě, a když se za rozbřesku probudil, měl tvář mokrou od slz. MISSION SE OBLÉKL a vydal se pro mrtvého lemura, ale jak zvíře, tak plachta byly pryč. Náhle pochopil, proč vlastně Martin zvíře zastřelil, a s děsivou jasnou živostí prohlédl jeho další plán: vydá se mezi domorodce, řekne jim, že osadníci zabíjejí jejich posvátná zvířata, a až se on, Mission, bude snažit hájit, všichni se na něj vrhnou, takže bude mít co dělat, aby vyvázl se zdravou kůží. Domorodci z okolí pokládali lemury za posvátná zvířata. Nebezpečí krvavé pomsty se vznášelo ve vzduchu.

Mission si hořce vyčítal, že Martinovi umožnil prchnout. Nemělo smysl pokoušet se ho hledat. Neštěstí se již stalo, domorodci nikdy neuvěří jeho výmluvám.

ÚDERY BIG BENU odbíjejí celou. V duchařsky strašidelném tichém tajemnu místnosti se scházejí strážci budoucnosti.

Předseda za stolem promluví: "Mektoub, stojí psáno. A nechťějí to změnit."

"Říkáte tři stovky mužů - pak tři tisíce, třicet tisíc. A bude se to šířit všude. Musíme zasáhnout hned." "Martin, náš člověk, hlásí splnění operace. Lze se na něj spolehnout."

Nějaká žena se lehce předkloní. V neodolatelném chladu její tváře se zračí bezčasová krása a zlo, zlo, které vás dusí jako útok bojovými plyny. Předseda si zakrývá tvář kapesníkem.

Ženin hlas je mrazivě třeskutý, co slovo to úlomek obsidiánu. "S kapitánem Missionem se pojí ještě podstatnější nebezpečí. Mluví o jeho nevídaném zájmu o lemury."

Poslední slovo se v jejích ústech zachvívá nenávistí.

První poznámka - Všimněte si neúprosné logiky Veliké Lži. Pokud někoho pohltní láska ke kočkám, pokud někdo péči o kočky zasvěti celý svůj život, stačí, když ho obviníte z mučení koček. Vaše lež ponese nepochybnou stopu pravdy, zatímco jeho zapírání bude všem páchnout falší a výmluvami.

Ti, kdo zaslechli hlasy z podřízené mozkové hemisféry, si pamatují na jejich absolutně neoddiskutovatelnou naléhavost. Je jim jasné, že slyšeli Pravdu. Je pro ně zcela nepodstatné, že se hlasy neodvolávaly na žádné důkazy nebo že blábolily absolutní nesmysly. Podstata Pravdy je přesně taková. Pravda nemá nic společného s fakty. Ti, kterým plyne prospěch z manipulování Pravdou, lidé Veliké Lži, si dávají pozor, aby se nezapletli s fakty. Nic je neuráží víc než samotná myšlenka na fakta. Kdo povolá fakta na svou obhajobu, sám se vykáže ze soudní síně.

Ve vesmíru, který je předem zaznamenaný jako magnetofonová nahrávka a bezvýhradně předvídatelný, je nejtemnějším

hříchem

pokoušet se vměšovat do záznamu, snažit se změnit předem nahranou budoucnost. Kapitán Mission takto zhřešil. Byl nebezpečný, protože se pokoušel dokázat, že tři stovky duší mohou existovat v plné harmonii a smíru mezi sebou, se svými sousedy a s ekosférou flóry a fauny, která je obklopuje.

INCIDENT S MARTINEM neměl další pokračování. Mission však nepolevoval ve své obezřetnosti. Cítil, že Martin s chladnou hadí trpělivostí perfektního agenta kdesi čeká na svou chvíli.

Od začátků Martina podceňoval, protože si ho nikdy pořádně nevšiml. Martin se vyznačoval schopností nevyvolat zájem ostatních o svou osobu. I jeho postavení bylo neurčité, cosi mezi poddůstojníkem a řadovým členem posádky. Protože ale žádné poddůstojníky nezavedli, vznášel se v prázdném prostoru, který se nijak nesnažil vyplnit. Když měl vykonat nějakou práci, vykonal ji rychle a efektivně. Přitom se nijak nesnažil, aby ho pokládali za užitečného.

Mission pokládal kontakt s Martinem za cosi neurčité nepřijemného a zadával mu stále méně úkolů. Nepotěšilo ho, když se Martin rozhodl přidat k osadníkům, svůj díl práce však vykonával a nikomu nebyl na obtíž. Když neměl nic na práci, sedával bez hnutí a jeho tvář neměla žádný výraz. Měl velké neforemné tělo, kulatou těstovitou tvář a žluté vlasy. Oči byly prázdné a chladné jak olovo.

Mission poprvé uviděl Martina až ve chvíli, kdy se spolu přeli nad tělem umírajícího lemura. Co viděl, v něm vyvolalo neúprosnou a smrtelnou zášť.

Pochopil, že Martin je placený sluha čehosi, co nenávidí. Žádné usmíření či odpuštění nepřipadalo v úvahu. Tohle je vyhlazovací válka.

Druhá poznámka - Chcete-li cokoli zatajit, stačí, když vzbudíte nezájem o místo, kde to ukrýváte.

MISSION KOUŘÍVAL OPIUM a hašiš a okusil i drogu, které jihoameričtí Indiáni říkají yage. Uvědomoval si, že i tento obrovský ostrov, přeplněný rostlinami a živočichy, jaké nenajdete nikde jinde, musí mít svou zvláštní drogu. Po určitém pátrání mezi domorodci se dověděl, že hledaná droga existuje: získává se z cizopasně houby, která roste výhradně na jistě trnité rostlině, rozšířené v suchých oblastech na jihu.

Drogu nazývali indri, což v překladu z domorodého jazyka znamená "pohled tam". Za pět zlatých florinů koupil od spřáteleného domorodce menší zásobu žlutavě zelených krystalů. Domorodec, který se jmenoval Babučí, mu ukazoval, jaké množství tvoří přesně jednu dávku, a důrazně ho varoval před dávkou vyšší.

"Berou indri a nevidí nic nového. Vezmou víc a vidí toho až příliš."

"Je to denní nebo noční droga?" "Nejlépe za svítání a za soumraku."

Mission si spočítal, kolik času zbývá do západu slunce - ještě dost na to, aby dorazil na své tábořiště v džungli. "Je rychlá nebo musím čekat, než začne působit?" "Velmi rychlá."

MISSION SPĚŠNĚ VYRAZIL na cestu. O půl hodiny později spolkl malé množství krystalků, které zapil vodou z měchu z kozi kůže. V několika minutách se dostavil posun vidění, oči se mu rozběhly podél dvou samostatných os a on poprvé potkal Ještěra-co-mění-barvu. Bylo to dost velké zvíře, mohlo mít dvě stopy na délku a bylo těžko rozpoznatelné ne proto, že by se barvou přizpůsobovalo okolí, nýbrž proto, že se ani nepohnulo. Popošel k němu blíž, ještě si jej jedním okem změřil a vztekle odvrátil hlavu. Pochopil, že Ještěr-co-mění-barvu nemá rád, když ho jiní okukují. Barva se změnila na neutrální žlutooranžovou s hnědým nádechem. A na větvi stromu se objevila felzuma garkha, která se zrovna vysoukala z úkrytu pod kůrou. Její zlaté oko mrklo na kapitána.

Mission trávil stále víc času v džungli, obklopen svými lemury, a to i přesto, že příkazem dne se stala co nejbedlivější ostražitost. Prastarou kamennou stavbu v nitru pralesa si přizpůsobil k přespávání. Jako gigantická dlaň ji obklopovaly kořeny baobabu. Z otevřené klenby, kterou se vstupovalo do druhé místnosti, visely girlandy kořen "u. Podlaha byla dlážděná. Kapitán zakryl vchod sítí proti komárům a na podlaze si zřídil polní lůžko. Když zametal podlahu, překvapilo ho, jak málo bylo v budově hmyzu. Nenašel mezi nimi žádné jedovaté druhy. Kamenné stupně schodiště byly schozené dohledka, muselo po nich projít nespočet nohou, možná ne nohou lidských.

Od chvíle prvního setkání se mu podařilo lokalizovat výskyt tlupy velkých lemurů. Byli příliš velcí a těžcí, než aby mohli žít na stromech, proto se zdržovali převážně na zemi, na travnatých a křovinatých místech v řídkém lese, vzdáleném několik mil od jeho tábořiště. Území jako stvořené pro pastvu dobytka, uvědomil si Mission a zděšeně se zachvěl. Byla to zvířata důvěřivá, mírná a vděčná za lidskou lásku.

Mission spěchal. Chtěl ke staré kamenné stavbě dorazit před západem slunce. Doufal, že tam najde svého nejmilejšího lemura, který vedle něj často spával na jeho lůžku. Pojmenoval ho Duch.

Když vstoupil, Duch jej přivítal drobným, radostně cvrkavým zapištěním. Mission si zul vysoké boty a svlékl plášť, který pověsil na dřevěný kolík, zasunutý do šterbiny v kamenném zdivu. Stůl z hrubě ohoblovaných fošen, opřený o zeď a podpíraný dvěma nohama, byl jediným kusem nábytku. Na něm byly rozloženy kalamář, několik psacích brků a pergamen. V jednom koutě místnosti stál malý zazátkovaný soudek vedle jednoduchého kuchyňského náčiní; sekyry, pily, kladiva a muškety. Kulky a prach nosil kapitán ve vojenské sumce.

MISSION SEDĚL SE svým příznakem, s Duchem, u dřevěného stolu. Přemýšlel o tajemství kamenné stavby. Kdo ji jen mohl postavit?

Kdo?

Pokládá tu otázku hieroglyfickými písmeny. .. pero... Vybírá si psací brk... Voda... průzračná voda pod pilíři mola. Jakási kniha... staré ilustrované dílo s pozlacenou ořízkou. Lemuří duchové Madagaskaru. Pero... racek potápějící se pro

odpadky... Brázdy za kýly bezpočtu lodí na nekonečných mořích. Pero z Velikého Ptáka, který zde kdysi dávno žil, a Sváté Jezero vzdálené dva dny pochodu na východ, kde každoročně obětují Posvátnému Krokodýlovi jednu jalovici. A kapitán přemítá, zda ostrov ve svém nitru ukrývá i další podobné stavby...

Kde?

Pecen chleba... voda... nádoba na vodu... zastřelená husa přivázaná ke kůlu. Přehlíží ostrov očima

Ještěra-co-mění-barvu z jednoho konce na druhý. Netuší, odkud se vzala otázka, která se uhnízdila v jeho nitru, avšak uspokojuje ho již to, že se objevila.

Kdy?

Rákos... pecen chleba... Pták kroužící po obloze. Nějaká žena škube slepici, z pece postavené z vepřovic vytáhne čerstvý chléb. Přetržený závan větru, bezčasový, svobodný a krotký, spoutaný v čase, v těsných poutech, jako uvázaný houser, který se nikdy nesmíří se zjetím.

Stavba, kterou Mission začínal být posedlý, mohla vzniknout snad jen v jediné době, dřív než se Průrva rozšířila v Rozkol.

Základem otázky je voda a rákos. Nevyslovený otazník vadne ve vodě a v rákosu. Otázka neexistuje.

Podivná stvoření kladou kameny na sebe. Mission je nevidí dost jasně, jen jejich ruce připomínající šedá lana. Dovede si představit nezměrné obtíže, jež vyvstaly z nezvyklé činnosti. Kamenné balvany jsou příliš těžké pro jejich ruce a těla. Z nějakého důvodu však musí dokončit tuto stavbu.

Proč? Není žádný důvod proč.

DÚCH VEDLE KAPTTÁNA se zavrtěl a říhl si. Byl cítit po sladkých plodech tamarinového stromu. Kapitán Mission i přes Babučího varování cítil, že se musí dovědět víc.

Rozžal svíci a nasypal si do dlaně nebezpečnou dávku krystalků indri. Zapil je šálkem vody. Téměř okamžitě si vzpomněl na příznačnou gorilu ze sklepní místnosti, na podivné prase, které zahlédl, i na něžného jeleního lemura:

Ulehl vedle svého Ducha. Nebyl si jistý, zda chce vědět vše, co mu indri může prozradit. Už teď poznal, že je mu souzeno spatřit věci nesnesitelně smutné. Hleděl skrz kořeny stromu ven, sledoval, jak noc podobná obrovské černé houbě polyká poslední zbytky světla.

Ležel tam v šedém přítmí; ruce kolem svého lemura. Zvířátko se přitulilo blíž a položilo mu packu na tvář. Droboundci lemuři maki vyskákali ze skulin mezi kořeny a z děr v kmeni prastarého stromu, svižně pobíhali po místnosti a s drobným vypísknutím napadali hmyz. Ocásky vztyčené vysoko nad hlavami i jejich velké plápolavé uši, tenké jak papír, reagovaly na každý šramot, když velkýma vyboulenýma očima pátrali na podlaze a zdech po své hmyzí kořisti. Dělalí to tak po celé miliony let. Vztyčené ocásky a rozechvělá ouška vyznačují chod staletí.

Zatímco do sebe houba noci vpíjela světlo, Mission dohlédl na míle všemi směry: pobřežní dešťový les, pohoří a křovitá buš vnitrozemí, vyprahlé oblasti na jihu, kde lemuři oživovali trnité stromovité sukulenty z rodu Didierea.

Dováděli, skotačili a prchali z dohledu do vzdálené minulosti dávno před příchodem člověka na ostrov, dávno předtím, než se člověk objevil na Zemi, před začátkem času.

STARÁ OBRÁZKOVÁ KNIHA se zlatem lemovanými lepty, každá ilustrace chráněná průsvitným papírem cibulové barvy... Lemuři duchové Madagaskaru, titul vyvedený ve zlatě. Obrovské kapradiny a palivy, vyboulené kmeny tamarindů, křoviny a liány. V rohu stránky je vyobrazený pták gigan8ckých rozměru, přes deset stop vysoký, neohrabaný, s načechraným prachovým peřím, bezmocný pták, na první pohled neschopný létat. Ten pták ví cosi o časové kapse. V těchto lesích nemohou žít žádní masožravci, žádné velké kočky. Uprostřed ilustrace stojí na větvi stromu lemur kata, hledí čtenáři přímo do očí. A tady další lemuři, jako ve skládačce...

Lemuři národ je starší než Homo Sapík, mnohem starší. Objevili se před sto šedesáti miliony let, v době, kdy se Madagaskar oddělil od africké pevniny. Způsob, jakým myslí a cítí, se od našeho zásadně liší. Nezabývají se časem, následností a kauzalitou. Pokládají tyto pojmy za zbytečné, odpudivé a těžko pochopitelné.

Někdo si může myslet, že duh, který jednou zmizel, je ztracen navždy, ale Velký obraz dějin života na Zemi je otevřen pro každého, kdo v něm chce číst. Horské masivy a džungle kloužou kolem, některé pomaleji, jiné rychleji, široké řeky z vnitrozemí spěchají nebo se zdržují v širokých deltách, víry země jsou jako pily, odřezávající ostrov za ostrovem, veliký rozštěp, zemské masy se o sebe otírají, pak se oddělí, odplouvají pryč, rychleji a rychleji... aby se zastavily jako velký rudý ostrov se svými pouštěmi a deštnými lesy, horami porostlými kosodřevinou a s jezery, jinde nevidanými zvířaty a rostlinami, a přitom bez masožravců a jedovatých hadů, rozsáhlé útočiště pro lemury a pro plaché duchy, kteří v nich dýchají, záblesk v drahokamových očích rosníčky.

V dobách, kdy ještě patřil k Africe, byl Madagaskar čímsi jako nejzazší výspou, vyčnívající z pevniny jak neforemný nádor, přerývaný proláklinou budoucích obrysů, hlubokou proláklinou, rozměrným znamením, zejícím jako rozštěp, který dělí lidské tělo. Proláklina byla v některých místech široká mnoho mil, jinde se zužovala na pouhých pár set stop. Bylo to území výbušných změn a kontrastů, bičované divokými elektrickými bouřemi, někde neuvěřitelně úrodné, jinde zcela nehostinné a pusté.

Lidé Prolákliny, zformováni chaosem a zrychlením času, se prosmýkli sto šedesáti miliony let k Průrvě. Na které jsi straně? Je pozdě snažit se o změnu. Oddělení oponou ohně. Jako velká výletní loď s ohňostroji vyplouval velký rudý ostrov na moře, zanechávaje za sebou hlubokou ránu v boku kontinentu, ránu krvácející lávou a vykašlávající jedovaté plyny. Na dalších sto šedesát milionů let zakotví v začarovaném klidu.

Čas je lidské soužení; vynález, který lidem nepomáhá, ale naopak je vězní. Co ale zůstane ze sto šedesáti milionů let v bezčasi? Co znamená čas pro lemury, zásobující se potravou? Nejsou zde dravé šelmy, není se čeho obávat. Jejich protilehlé palce nikdy nevyrobí nástroje, protože vyrábět nástroje není zapotřebí. Netýká se jich zlo, které otrásá a zmítá

Homo Sapíkem, když bere do ruky svou zbraň - teď je on ve výhodě. Děsivě dusivý pocit, když si uvědomíte; že to je ono. Krása je vždy předurčená k zániku. "Zlí a ozbrojení se blíží." Homo Sapík a jeho zbraně, jeho čas, jeho neukojitelná chtivost, jeho pohrdání a hloupost tak ohyzdné, že se jim sám bojí pohlédnout do tváře.

Člověk byl zrozen v čase. V čase žije a v čase umírá. Kamkoli kráčí, bere si čas s sebou a nastolí jeho vládu.

KAPITÁN MISSION BYL hnán rychleji a rychleji, zmitán zpětnými nárazy času. "Pryč, a zase zpět, a pryč a pryč," opakoval hlas v jeho hlavě.³

Pochopil, že kamenný chrám je vstupní bránou do biologické Zahrady ztracených šancí. Zaplat' a vstup. Pocítí náraz smutku, svírající, slzavý žal, z jakého se zastavuje dech. Žal, jenž může zabít. Začíná chápat, o čem je tento příběh. Pamatuje si na růžové, prasety podobné stvoření, uvězněné v pasivní bezbrannosti, beznadějně zkroucené u zdi, a na černého opa, kterého zahlédl proti vchodu, velice, velice černého, byla to čeřň, která se leskne. A na něžného jeleního lemura, již po dva tisíce let vyhynulého Ducha, se kterým sdílí lůžko. Kráčí vpřed, rozhrnuje kořeny, jež visí z prastarého kamenného oblouku. To černé stvoření, ta opice; se jaksi objeví před ním, on se mu dívá do očí, které jsou zcela černé. Zpívá mu temnou píseň, drsnou temnou melodii, příliš čistou na to, aby dokázala přežít v čase. Jen kompromisy přežívají. Proto se z Homo Sapíka stal tak zpackaný, nevzhledný tvor, opatrně a hystericky hájící svou pozici, o níž ví, že je bezvýhodným kompromisem.

Třetí poznámka - Pusťte z hlavy pojem otázky. Egyptský znak je rákos nebo ptačí pero nebo voda. Kdo? Voda ptačí pero kniha. Vygumujte jej s kachním zakdákáním kde a chlebem kdy, ztraceném ve velkém, vy-hynulém nelétavém ptáku v bažinatých tůních.

Mission prochází temným tunelem, který se otevírá do série diorámát. Poslední jelení lemur padá za obětí lovcovu šípu. Oblaka holubů stěhovavých sestřelovaná salvami z pušek prší ze stromů a plácají sebou na talíře tlustých bankéřů a politiků se zlatými řetízky od hodinek a zlatými zuby. Člověk si řihne po posledním holubu stěhovavém. Poslední vakovlk tasmanický kulhá v modrém soumraku s jednou nohou poraněnou od lovcovy kulky. A s ním všichni, téměř všichni, kdo by možná byli bývali, kdo měli jednu šanci z bilionu a ztratili ji.⁴ Pozoruj pozorovaného pozorovatele.

Čtvrtá poznámka - Budeme-li na planetu pohlížet jako na živou bytost, pochopíme, kdo jsou její nepřatelé. Jejich jméno zní legie. Dobývají a zalidňují zemi. "Oklamání a klamající, kteří jsou sami klamáni." Myslel si snad Homo Sapík, že ostatní zvířata jsou zde jen proto, aby mu sloužila za potravu? Asi tomu tak bude. Buldozery likvidují deštný prales, domov lemurů, létajících kaloňů a zpívajících Klossových gibbonů, jejichž zpěv Svou krásou a pestrostí předčí jakékoli pozemské zvíře, ~ i lemury poto colugo, plachtící ze stromu na strom a bezbranné na pevné zemi. To vše má vytvořit prostor pro stále znehodnocenější lidský rod, ve kterém každým dnem zůstává méně divoké jiskry, neocenitelného koření - energie se přeměňuje v hmotu. Dlouhý sestup bahnitým svahem do bezduché špíny.

II.

POTÍŽE NA SEBE nenechaly dlouho čekat. Kapitán Mission to cítil v kostech. Přijal hlášení domorodého zpravodaje, na něhož se v minulosti mohl spolehnout, že se spojené francouzské a anglické expediční síly chystají k útoku na jeho svobodnou pirátskou osadu Libertatia na západním pobřeží Madagaskaru. Protože dával přednost námořní bitvě ve vodách, které dobře znal, před snahou hájit opevněné pozice v pozemním boji na čtyřech frontách, vyslal na moře tři dobře vyzbrojená plavidla. Než vypluli, navštívil ještě jednou Muzeum zmizelých druhů.

RÁNO HO DUCH budil s jemným škrábáním a tklivě přítomně předl. Ví, že ho opouští. Mission urychleně kráčel k východu. Pak se otočil. Duch stál na místě, díval se na něj, čekal.

PO TŘECH DNECH strávených na moři bez nejmenší stopy po expedičních silách a jediné zmínky o nich od posádek domorodých plavidel, které zastavoval, si Mission uvědomil, že celá historka o obležení byla lstí, jež ho měla vylákat z osady, a obrátil zpátky. zdržel ho protivítr, takže se do Libertatie vrátil až za osm dní.

Již z přístavu viděl, že z osady zbyly jen ohořelé sutiny. Nezůstalo v ní nic, jen pach popela a smrti. Mission zamířil do vnitrozemí, žaludek se mu svíral strachem. Prošel krvavou spouští a spěchal ke kamenné stavbě v džungli.

MOHUTNÝ VÝBUCH ROZBIL klenbu na kusy, roztrhané kořeny podobné zpřelámaným údům pokrývaly kameny a kamennou drť. Mission slyší tiché rozechvělé vzlyky: těžký balvan přibil Ducha k zemi. Odvaluje kámen a bere umírajícího lemura do náruče, ví, že Duch tady čekal jen na něho. Lemur mu pomalým pohybem tlapky hladí tvář a smutně, zesláble pláče. Pak tlapka zemdlí. Mission ví, že naděje, jaká se naskytne jednou za sto šedesát milionů let, je navždy ztracená.

VCHOD... starý film... rozmazaný, zrnitý, mohutný výbuch... žalující tlapka na jeho tváři... On ví, že jsem vzdálen sto šedesát milionů let... Roztrhané kořeny jak zpřelámané údy... smutný a zesláblý pláč.

Zármutek může zabíjet, ale kapitán Mission je voják. Nikdy by se nevzdal nepříteli. V bolestné křeči se zármutek bojovníka mění v hrozbu.⁵

Smutek rozžhavl jeho nenávist doběla, když vykřičel své prokletí určené Správním radám a Martinům tohoto světa, všem jejich sluhům, otrokům a patolízalům:

"Sešlu na ně Kristovu krev!"

Pátá poznámka - Pamatuje také, že jeskyně obsahuje všechny vymizelé choroby, Sedm ran egyptských, Vlasy, Čuráky, Pot, všechno uzavřené ve formě člověka. Jakmile se forma roztříští, všechny pohromy času se uvolní.

KRISTUS SE VRÁTIL z pouště, kde pobýval čtyřicet dnů a odolával pokušení ďábla.

Postává v dílně svého otce. Místnost a věci v ní shromážděné jsou mu tak cizí, že vůbec nemá pocit, že se vrátil.

Skutečně kdysi pracoval s těmito teslicemi, pilami a kladivy, skutečně zhotovoval židle, stoly a skříně?

Ve svéráku čeká kus neopracovaného kmene. Bere do ruky teslici. Ví, že se s její pomocí uhlazuje a tvaruje syrové dřevo. Několik okamžiků cítí v ruce vibrace rukojeti, ale ty záhy mizí jako stopy snu, prsty svírají jen mrtvou tíhu nástroje. Jednou rukou si přidržuje dřevo, druhá se rozmáchne k prudkému úderu, zacílenému na vyčnívající suk.

Teslice sjíždí po suku a poraní ho na ruce mezi palcem a ukazováčkem. Hluboké zranění, které však vůbec nebolí, jako by sama ruka byla ze dřeva. Pochybovačně skloní pohled. Krev vytékající z dlaně není červená, ale bledě zelenožlutá.

Line se z ní pach podobný čpavku, podobný hnijíci moči, smrad lidského pobytu na zemi. Když krev potřísní neopracované dřevo, začne ho rozpouštět jako kyselina, leptá v něm zlomyslnou opičí tvář zkřivenou nenávistí, zlobou a beznadějí.

Prsty pravé ruky se dotkne rány; ta se pod jeho dotykem zaceluje a hojí. Nezůstane po ní ani jizva.

A PŘIŠEL KE MNĚ člověk s nemocnou opicí v náručí a řekl, "Uzdrav mou opici."

"Nemohu léčit zvířata. Nemají duši."

"Zato mají vznešenost, krásu a nevinnost. Co jiného jsou lidé, které léčíš, než zvířata? Zvířata bez špetky vznešenosti, hnusná zvířata, pokřivená a nemocná nenávistí, jež je příčinou jejich chorob..." Sebral svou nemocnou opičku a odkráčel pryč. Cestou se ještě jednou otočil. "Běž si uzdravovat své malomocné. Svě smradlavé žebráky. Uzdravuj je, dokud ti nezbude nic, co bys léčil."

A přišli jiní s nemocnými kočkami a fretkami. Pak přišel kdosi s nemocným dítětem: "Toto dítě má vnitřní zrak. Rozpozná jím, co se skrývá v duších jiných lidí. Umí hovořit s větry a s deštěm a se stromy a s řekami. Uzdrav je."

"Nemohu je léčit, protože nezná Mne a protože nezná Toho, kdo Mě seslal."

"Pak mě ale nezajímáš a nezajímá mě ani Ten, kdo Tě seslal. Protože Tě vyslal, abys lidi činil horšími, než jsou, ne lepšími. Vyslal Tě, abys zotročoval, ne abys osvobozoval. Vyslal Tě, abys nás zbavil zraku i sluchu."

DOSTALO SE MI jistého množství energie a pokaždé, když z ní dal odčerpám, zůstane jí o ten díl méně. Někjaká žena proklouzla až ke mně a dotkla se mého šatu. Řekl jsem, "odchází ze Mě ctnost" a cítil jsem, jak se vytrácí. Měla svou barvu a ta byla modrá, modřejší než modř moře a oblohy. Použiji ji celou a nikdy nebude další.

Dnes ke Mně přišel nějaký muž. Tvrdil, že je malíř a že mu slábne zrak. "Nechci, abys mě Léčil pro mě samotného, nýbrž pro dar, kterého se mi dostala. Rozpoznám, co se skrývá za tvářemi a za horami a za stromy a za mořem. Vidím to, co jiní nevidí, a maluji to, co vidím."

Řekl jsem mu, že ho nemohu léčit, protože se mu nedostává víry. Zasmál se tvrdým, drsným smíchem, jako když pilník opracovává bronz, a řekl: "Ti, které léčíš, si nezaslouží být Léčeni. To proto je léčíš?"

"To jejich víra je uzdravuje."

"Lžeš. Chtěl jsem namalovat Tvůj obraz a namaloval jsem obraz lži." Pak podržel malbu před mou tváří. Byl namalován na malém čtverci tvrdého dřeva a linky sledovaly zrnitost podkladu, jako by dřeva samo bylo malířem.

Zdělil jsem se, protože jsem tu tvář již jednou spatřil vyleptanou ve dřevě, které skropila Má krev, když jsem se v otcově dílně ranil teslicí. A Mé oči se ponořily do tmy. Když se tma rozptýlila, malíř byl pryč.

NÁMOŘNÍCI PLAVÍCÍ SE ve vodách u toskánského pobřeží zaslechli z pevniny silný hlas, který zcela zřetelně pronášel slova, jež od těch dob nikdy nikdo neuslyší.

"Veliký bůh Pan je mrtev!"

Psal se 25. prosinec roku Nula našeho letopočtu.6

Poznámka číslo 6 : Za zázraky se musí platit. Platit životem, krásou, mládím, nevinností, radostí a nadějí.. za chvíle efemérního trvání. Magické chvíle... Drobný prošeďivělý mužik si za rozbřesku hraje na dvoře svého domu, malý šedý sob běží zeleným močálem, světlo na malířově plátně se dotkne květu rudé pelargonie v květináči za pařížským oknem, pak spočine na bílém kocourovi na červené zdi v Marrákeši...

Kolik z té drahocenné měny si Kristus propůjčil od lidské budoucnosti, aby vyléčil jednoho všivého malomocného idiota, jednoho smrdutého, koktavého, šilhavého žebráka se zaječím pyskem? Nedal snad Kristus člověka, který by si zasloužil být vyléčen pro své zvláštní nadání, pro talent, jaký se najde u jednoho z milionu? Chochó, Krista zajímala kvantita, ne kvalita. Z jeho pohledu bylo úplně jedno, koho léčil. Důležité bylo založit monopol, aby se už nestaly žádné další zázraky.

Proto musel Kristus rozbít materiál všech zázraků... kterými jsou duše, talent, djoun, prana, síla, jež oživuje každou živou bytost... spontánní, nepředvídatelná, živoucí. Vždyť co je Panika? Poznání, že vše kolem je živé.

Veliký bůh Pan je mrtev!

TAK JAKO MAROČTÍ kouzelníci pojídají vlastní výkaly, aby se odlišili od obyčejných lidí, využíval Kristus moc získanou z prastaré korupce odlišné krve. Vystává zde otázka: Skutečně Kristus činil zázraky, které se mu přisuzují? Hádal bych, že některé z tradovaných skandálů skutečně spáchal. Buddhisté pokládají zázraky a léčitelství za pochybené, ne-li přímo zavrženíhodné. Kdo činí zázraky, uvádí ve zmatek přirozený řád, což mívá nevypočitatelné, dlouhodobé následky, navíc ho často motivuje touha po vlastní slávě.

Připusťme tedy, že Kristus zázraky činil. Ovšem jeho činy nebyly nijak významné. Každý schopný mág dokáže léčit (občas - ne vždy je úspěšný) a vyhánět zlé duchy, zvlášť tehdy, když je napřed sám povolal. Řada praktiků zvládně kouzla s počasím. Vzácnější jsou případy vzkříšení mrtvých.

Kristova mise měla všem dát najevo, že podobné věci mohou propříště být prováděny jen jednorázově, a to jediným člověkem nebo jeho akreditovaným zástupcem. Jeho mise byla lživá. Kristus založil monopol na zázrak a monopol na mediální údiv??

Poznámka čísličko sedm: Kristovo učení zní jako biologická sebevražda. To má jelen hledat levharta a nabídnout své hrdlo jeho tesákům? To se ryby mají navěšovat na háčky a samy skákat do sítí? Žádné zvíře by nepřežilo, kdyby hledalo nepřátele své a milovalo je. Jako praktická rada ve hmotné rovině je to šílenství. V rovině duševní máte jen dvě možnosti, když se k nepříteli dostanete tak blízko, že mu můžete nastavit druhou tvář: buď jej změníte ve svého přítele, nebo ho vaše nezvyklá blízkost může zabít. Jeden starý moudrý kouzelník mi kdysi řekl: "Nemám žádných nepřátel, činím z nich své přátele. Byl to jeden z nejmočnějších mágů, s jakým jsem se kdy setkal.

Kristovo učení zní zajímavě z pohledu virů. Co činí virus se svými nepřáteli? Mění své nepřátele v sebe sama. Pokud se mu to nepodaří s jednou tvář, nastaví svou druhou tvář. Málo věcí je tak obtížných, jako milovat své nepřátele. Proto získá ohromnou moc každý, kdo to dokáže. Milovat své nepřátele je nelidská činnost, neboť toho, kdo to dokáže, staví vysoko nad - nebo vysoko pod - lidský druh.

Kristus se sám nazýval Synem Člověka. Já tvrdím, že Kristus byl plíseň člověka. Není to zcela přesné, spíše byl odvozen z plísně člověka, byl synem plísně lidské formy. Všechny druhy se vyvinuly z forem. Zůstaly po nich kočičí formy, jelení formy, hadí formy, stonožčí formy, opičí formy. Když forma zplesniví a odumře, druh vyhyne.

Neodpustitelné poznání: Stvořitel nemůže nic nového stvořit (pokud vůbec kdy mohl). Může jen manipulovat stvořením svých smrtelných sloužících. Když se ve světle rozbřesku vynořují dobře známé objekty, začíná mu zvolna docházet, že je postupně odepisován Ústřední Kontrolou.

Jeho operační důstojník se mu jednou v opilé důvěrnosti svěřil, že operačního důstojníka nejvíce bolí, když je nucen odepsat agenta v terénu. Pokud je agent odepsán profesionálně, začne sám brzy pochybovat o pravdivosti své mise a posléze o svém duševním zdraví. Slyší hlasy, cítí, jak se na něj snáší zkáza ne nepodobná tlusté žluté ropuše, začíná se bát a jeho mise se rozpadá jak ztrouchnivělé dřevo.

Začíná pochybovat, zda ho vůbec kdy pověřili úkolem, zda měl jiné poslání a cíl než pouhý diktát zmateného mozku.

Existuje vůbec nějaký Otec, který ho kdy seslal a který cizím hlasem promlouvá v jeho mysli? Viděl už blázny vykřikující svá poselství v ulicích, šilence pokousané od psů, po kterých děti házely kamením. Není snad on sám dalším z těch šilenců, kteří se zoufale upínají k nějaké absolutní jistotě, zatímco jejich pravda není nic než prach hnaný větrem?

Zplnomocněný vyslanec z planety, která vyhasla před spoustou světelných let...

Kristus musel na Kříži pochopit, že ho shodili. Bez Ukřížování by celý příběh vyčíchl jak poslední noční pivo. Pochopil, že konečným cílem jeho mise bylo s použitím působivého symbolu donutit nespočet lidských bytostí, aby se smířili s mrzačící lží. Ve skutečnosti má každý člověk potenciální schopnost uzdravovat i ovlivnit počasi.

Racionalisté odmítající jeho učení jsou nejméně zrádci z pokračovatelů lži. Jenom ostří břitvy odděluje věřící od nevěřících; na obou stranách břitvy zejí propasti zpupné nevědomosti. Nikdo není tak slepý jako ten, kdo má oči a odmítá se dívat.

Brion Gysin měl kdysi mnohoznačnou nukleární pohádku na dobrou noc: Před triliony let si ucouraný, špinavý obr oškrabával špinu z prstů. A jedna z kuliček, klesajících k podlaze, byl náš vesmír.

Prsk.

PO SMRTI KAPITÁNA Missiona hlídalo Sedm Strážců zablokovaný vchod k obydlí, které si zamiloval, a výbuchem roztržený strom před vchodem. Strážci netvořili dědičný řád. Když některý z nich zemřel, hledali za něj ostatní náhradníka, kterého rozpoznali na základě jistých znamení. Vyvolený byl někdy ještě dítě, jindy dospívající mladík nebo dospělý muž. Protože Strážců bylo vždy jen sedm, dařilo se řádu uchovávat vysoké utajení.

Strážci pochopitelně vlastnili půdu kolem stromu a vchodu. Znali i cesty, jak odradit vetřelce. Potenciální vetřelci se často z důvodů, které si neuměli vysvětlit, sami odchylovali ze směru vedoucího k tomuto místu. Nutilo je k tomu cosi, na co velmi rychle zapomínali. Brzy všichni v okolí zapomněli, kde se vlastně zakázané místo nachází.

Rada o Strážcích věděla, byli jí však jenom pro smích. Byli přesvědčeni, že Martin účinně zablokoval vchod, pokud vůbec nějaký vchod kdy existoval. Vyslali ovšem pro jistotu několik agentů, kteří měli zlikvidovat Strážce a přivlastnit si zemi. Třem Strážcům se podařilo uprchnout a agenti nenašli po vchodu ani stopu.

Rada nakonec ztratila zájem o takzvané Muzeum zmizelých druhů, někteří její členové se dokonce domnívali, že Muzeum bylo výtvozem kapitána Missiona, jehož mysl byla v posledních dnech zamlžena drogami. V každém případě měli spoustu jiných starostí: mezinárodní revoltu bezprecedentních rozměrů. Počítače Rady předpověděly, že revolta dosáhne akutního stadia během nejbližších padesáti až sta let. Museli uvažovat přinejmenším v tak dalekosáhlé perspektivě.

Aby odpoutali pozornost znepokojené veřejnosti od problémů přelidnění, vyčerpání zdrojů, úbytku lesů, pandemického znečištění vody, země a vzduchu, přišli s nápadem vést válku proti drogám. Ta byla záminkou k vytvoření mezinárodního policejního aparátu, který měl být schopen potlačit revoltu m globální úrovni.8 Mezinárodní aparát nazvali Organizace Kontra Opium, a proto se mu začalo říkat OKO.

Poznámka číslo 8: William von Raab z celní zprávy USA řekl: "Toto je válka a každý, kdo jen naznačí tolerantní postoj k užívání drog, bude považován za zrádce."

"NĚJAKEJ CVOK."

"Jistě, jenže... vyrojila se spousta takových, kteří Oko prohlédli."

Texaský člen Rady zvedne oči od křížovky. "Toho se bojíte? Vždyť máme Tupou Většinu." "To není většina." "Copak někdy někdo potřeboval většinu? Deset procent plus policie a armáda je vše, co potřebujeme. Krom toho máme média-uzdu, otěže a klapky na oči. Dovolil si snad někdy nějaký významnější deník naznačit, že válka proti drogám je hon za rudou velrybou? Ptá se snad někdo, proč se víc peněz nevěnuje na výzkum a léčbu? Víte o nějakých reportérech, kteří by strkali nos do praní peněz v Malajsii? Nebo do zámořských účtů Mahathira bin Mohameda? Napsal snad někdo, že ti pašeráci pověšení v Malajsku nebyli skuteční drogoví bossové? Nevím o ničem, co by nám média nedokázala spolknout a vyplivnout na titulních stranách. Takže?"

"Ale nevyschnou nám vlastní zdroje?"

"Ne, spíš je posilujeme a likvidujeme drobnou konkurenci."

"Ale když postřílíme všechny feťáky..." "Nepostřílíme je. Jenom zlomek, tolik, abychom udrželi vysoké ceny, a samozřejmě budou i období měkčího postihu. Takže zčistajasna nebudou všechny peníze na téhle z peněz zbudované planetě dobré ani na to, aby si s nimi lidi vytírali zadek."

A duch Kapitána Missiona se málem rozesměje zdravým smíchem: "Tak co, nevyzkoušíme si nějakou novou biologickou zbraň?"

III.

NA MADAGASKARU BYL den bez jediného mráčku, den jako stvořený k vypalování, s ostrým větrem vytvářejícím široké průrvy ve stěně deštného lesa. Skupina pastevců se zabývala zajišťováním toho, co nazývali "zelené sousto" pro svůj bezcenný skot zebu, malé hrbaté plemeno, které domorodci uctívali a které používali ke svým pitomým pohřebním obřadům.

Obrovský baobab, jehož koleny svíraly zemi jako paže matky chránící mláďata, se náhle proměnil v ohňovou masu a bylo slyšet hlasitý výbuch, který vrhl do povětří mračno bahna a kamení. (Výbuch měl na svědomí soudek prachu, který na místě zanechal Martin a který nevybuchl při explozi, jež před časem zahradila vstup do Muzea zmizelých druhů.)

Pastevcí uskočili chránice si hlavy. Nikdo nebyl zraněn. Po krátkém rozhovoru se shodli, že se někdo pokoušel vyhodit strom do povětří a zapomněl na místě nedbale pohozený dynamit.

Sífka Babirbutu byl poměrně významný muž, patřilo mu největší stádo zebu v kraji. Když se vrátil do svého jednoposchodového domu, čekala ho již žena s připravenou horkou koupelí. Místo aby si po koupeli oblékl obvyklé lněné kalhoty a košili, vybral si nejjemnější ze svých pohřebních rouch.

Žena si ho změřila s mrazivou nechutí. "Opil ses nebo co? Copak je někde pohřeb?" "Pohřeb nastane pro celé lidstvo, pakliže mě odmítne následovat. Nic nespasí svět, pouze obětování všech zebu na Madagaskaru."

Žena si všimla zvláštní záře kolem jeho hlavy a jeho hlasu, o kterém později řekla muži z Epidemiologické služby: "Ten hlas mnou pronikal. Potom začal hlasitě řvát, až se mi vlasy zježily jak štětiny bodlina tenreka, a nakonec padl mrtvý, jako kdyby do něj udeřil blesk."

Všechny oběti nákazy, které podlehl Sífka Babirbutu se vyznačovaly, jak později ukázalo lékařské ohledání, jednou společnou abnormalitou: v jejich žilách nebyla krev, ale zelenožlutá míza, z níž vycházel strašlivý zápach. Choroba se rychle rozšířila na africký kontinent a odtud do Evropy i Ameriky.

V prvním stadiu oběti zakoušely bizarní halucinace a byly přesvědčeny, že vládnou magickou mocí, proto spěšně vyhledávaly každého, kdo trpěl nějakou nemocí či zmračením, a pokládaly na něho ruce. Největší potíže s nakaženými byly v nemocnicích, kde se dobývali do operačních sálů a příjmových ordinací. Tato stadium trvalo několik hodin nebo několik dní.

Pak následovala násilnická krize, kdy nemocný všechny v dohledu obviňoval ze zrady Syna Člověka. Někteří se ve své horlivé demenci uchýlili k použití ničivé síly podomácku narychlo vyrobených plamenometů a bizarních elektronických vynálezů, jiní vyvolali krveprolití za pomoci sekýr a mečů. Závěrečnou fází byl zármutek, apatie a smrt.⁹

Devátá poznámka: Každý všímavý lékař mi potvrdí, že vývoj choroby v souladu s učebnicovými symptomy je spíše výjimkou než pravidlem. Mocné jsou jakékoli kombinace očekávaných příznaků, popřípadě jejich odpovídající nepřítomnost. Někdy, což se při Kristově nemoci často stávalo, byla prvním příznakem smrt. Jindy byla etiologie choroby záluďná a trvalo týdny, ba i měsíce než se nákaza projevila navenek. Když bylo pacientovo povolání spojeno s určitou svobodou pohybu a rozhodování, mohla nemoc probíhat nepozorovaně až do chvíle, kdy se dopustil výrazné pohoršujícího zanedbání svých povinností.

JISTÝ CTIHODNÝ CHIRURG v náhlém záchvatu zuřivosti shazuje pacienta z operačního stolu:

"Pakuj si své švestky a zmiz. 'Takový tady nepotřebujem, ty zrasanej mrzáku!'"

Pastor s motorovou pilou obětuje na oltáři dítě a zalyká se kalichem jeho krve dřív, než se stádo paralyzovaných oveček zmůže na odpor.

Bylo zjištěno, že násilnická fáze se v nejnebezpečnější podobě objevovala u vojenského a policejního personálu. Destruktivní potenciál byl u těchto nakažených omezen pouze zvýšeným výskytem krvácení do mozku.

ODHADUJE SE, ŽE Kristově nemoci podlehl asi sto milionů lidí. Ovšem ti, kdo zemřeli, nebyli ničím ve srovnání s pacienty, kteří překonali krizi,

"Já jsem cesta. Nikdo nespasí Otce jinak než skrze Mě."

Představte si statisíce proroků, jak všichni neochvějně tvrdí: "Já jsem cesta," shromažďují kolem sebe své žáky a dokonce předvádějí zázraky. Různé zvláštní efekty zaznamenaly od Ježíšových dob velký pokrok. Doslovní Naplňovači - neboli Donači, jak se jim začalo říkat - se vskutku snažili naplnit Kristova slova jejich uvedením do praxe, což mělo katastrofální následky.

Kristus tvrdí, že když vám nějaký zkurvysyn sebere polovinu šatstva, máte mu věnovat i druhou polovinu. Donači podle jeho návodu pobíhali po ulicích, a když spatřili nějakého pobudu, servali ze sebe vše, co na sobě měli, až před ním stáli naří, jako by právě vylezli z matčina lůna. Nejedna nebohý žebrák byl umačkáán pod chaotickou tlačenicí polonahých Donačů.

Neúprosní Odpouštěči, zvláštní odrůda Donačů, byli schopni absolvovat jakoukoli vzdálenost, aby našli nepřítele, kterému by mohli odpustit. Jeden mafiánský don se zabarikádoval ve svém letním sídle na Long Islandu, aby se nemusel dočkat toho, jak k němu proniká don znepráteleného klanu, hroutí se mu do náruče a odpouští mu všechny utrpené křivdy. Zločinci útočí na policejní strážnice a nastavují ruce železkám. Není pochyb, bratři a sestry, odpověď je v lásce.

"Nechť láska tryská jako hasičská stříkačka melasy. Věnuj mu polibek života. Prostrč mu jazyk hluboko do hrdla a ochutnej, co snědl, a blahořeč jeho trávení, promokvej do jeho střev a pomoz mu s jidlem. Dej mu najevo, že v jeho konečníku uctíváš součást nevýslovného celku. Dej mu znát, že stojíš v nahém úžasu před jeho pohlavím, které je součástí Pánova Záměru, součástí života v jeho nekonečné pestrosti."

"Nesmíš váhat. Nechť do něj vstoupí tvá láska a roztáhne jej jako Boží Lubrikant, vedle kterého jsou vazelína K-Y a lanolin drsné jak smrkový papír. Protože on stvořil nejslznatější, nekluzčí a nejmazlavější lubrikant, jaký kdy byl a bude, amen."

Nazývají ho Mastný Duch a bude tě milovat celého zevnitř i zvnějšku. Najdou se takoví, kteří tvrdí, že Milující k Smrti nejsou nic jiného než chťicem posedlí upíři, toužící nořit svá dláta do cizích prdelí, než nás všechny upíchají do konzistence husté, sexem provoněné polévky, kterou vysrkají do posledního sousta. Říkají tomu "Pánův záměr".

PODOBNE PRAKTIKY BRZY způsobily akutní nedostatek nepřátel, což vedlo ke vzniku Profesionální nepřátelské služby. PNS. Uvedte své specifické požadavky a naši zkušenosti nepřátelé se postarají o zbytek. Zakládáte nové náboženství? Sektu? Žádný kult se bez nepřátel neobejde. Co by si křesťanství počalo bez Ukřižování?

„Nebo byste rádi osobního nepřítele? Něco zvláštního, jenom pro vás? Nuže, dodáme vám dokonalého nepřítele, vše co nemůžete vystát a co nemůže vystát vás, se všemi drobnými zlovyky, detaily v odívání, se vším, z čeho se vám dělá špatně. Naplňte náš počítač vašimi požadavky a váš osobní nepřítel se objeví na scéně.

Milujte jej nebo ji a svatozář vás nemine.

MEDÚZA S AFRO ÚČESEM syčících hadů formuluje otázku: Odkdy se ty svatozáře tak šíří a jak daleko to může dojít? Hledí na tebe všude, z televizoru, ve tvé ložnici, v koupelně... baňatě prokvetlé policajtské nosy čmuchající po trávě. Očichávají tě tisíce nosatých brášek, poslouchají co říkáš, špehují tě. Ústy můžeš vykroužit úzkou růžovou trubici, která vysaje pokrm z talíře, ano, i z vidličky vášnivého gurmána, poté se zatáhne, zanechá po sobě stopu střevního slizu.

Kristova nemoc byla jednou z řady epidemií, které vypukly po osudném výbuchu, jímž hledači "zeleného sousta" otevřeli brány Muzea zmizelých druhů, v jehož vitrínách se kromě zvířat skrývaly i zapomenuté virové kmeny. Jakmile zhoubnost některého viru samovolně pominula, jakož i ve vzácných případech, kdy vědci objevili vakcínu či léčbu, další epidemie už se drala na jeho místo... Vrat' se na start, pane profesore.10

Desátá poznámka: Profesor Unruh von Unerhört formuloval hypotézu, podle níž jsou všechny epidemie navzájem příbuzné a započaly "sakladnim a nenapvavitelnym omylem f počátku lidských dějin, Fychaseji s jejich ukryty. Potřebujeme anti-menschen serum." Protílidská vakcína milého pane profesora měla ve vysokém počtu případů fatální účinky a ukázala se zcela neúčinná u těch, kdo vakcinaci přežili, proto bylo od její aplikace upuštěno.

VRAŤME SE DO zoologické a botanické zahrady vyhynulých druhu, do Zahrady zmizelých šancí. Teskné ulice zmizelých šancí. Bytosti příliš důvěřivé a mírné na to, aby přežily. Lemur radostně vítá zvlčilého osadníka, který ho s hnusným ceněním zubu rozpárá mačetou a nechá vykrváčet.

"Jenom zkus kousat, potvoro. Zkurvená zvířata."

A na holuby stěhovavé si vzpomínáte? Pršeli ze stromů jako déšť. Prodáte všechny, které stačíte postřílet, A za dobrou cenu.

Ze scenerie, kterou vidíte, se vám rozřesou kolena. Strmé hory, útesy a údolí klesající do temných hloubek. Vše se zde shromáždilo v jednom čase: zvířata, rostliny, hmyz, bezobratlí, obojživelníci, plazi - všichni v přirozeném prostředí.

Následuje podivná expozice, expozice vymizelých chorob. Vyhladověly za celá ta Léta.

Původce choroby vyhyne obvykle tehdy, když zabije všechny své hostitele a nepodaří se mu včas najít nové. Dávno zmizela spousta silných, stoprocentně smrtelných, nenasytných požíračů lidských těl. Stačí pootevřít vrátka a oni se vrátí a zastanou mezi námi jako nachlazení, rýma nebo bradavice. Někteří jsou tak nebezpeční, že celou vesnici vyhladí za necelý týden.

Vrtkavé válečné štěstí. Spousta nádherných infekcí, hladových a roztoužených.

Třeba Vlasatost. Za jednu noc vám vous povyroste o tři palce a celé tělo vám pokryjí chlupy husté a tvrdé, jejich kořínky prorostou do žaludku a střev, zadusí játra a srdce. Nakonec budete k nerozeznání od velkého žoka chlupů.

NICK GRENELLI JE přirozeně vlasatec S černým ochlupením na hrudi, zádech a na ramenou. Musí se holit dvakrát denně.

Jednoho rána se probudí a všimne si, že mu vlasy přerostly přes uši a že mu na tváři vyrostl nejméně čtyřdenní vous. I chlupy na těle a pažích se nějak prodloužily a v káži ho cosi lechtá, jako by cítil vlasy růst. Rozechvěle se oholí a uvaří si kávu. Posadí se do patia svého domu v Miami a všimne si, že mu chlupy z předloktí a hřbetu ruky opadaly na stůl, povlak černých chlupů, a pak zděšeně pozoruje, že se chlupy hýbou, kroutí se jako drobná živá vlákénka, jak malí černí červíci.

"Můj Bože!" vykřikne a v tu chvíli poryv větru odnáší chlupy přes zeď patia k modré obloze.

Když se následujícího dne vzbudí, zakrývá mu oči vrstva chlupů, a když se pohne v posteli, cítí vlasatý polštář pod svými zády. Chlupy mu ucpávají nos, obočí a přes řasy nevidí. S křikem běží do koupelny: Tvář docela ztracená pod ochlupením, velká košťata chlupů mu raší z uší, dlaní, z chodidel. Všechny chlupy jsou živé, všechny se zmítají a kroutí vlastním životem. Tvářemi a patrem prorostly do list a do hrdla.

SUNDOWN SLIM SE probouzí na své matraci na ostrůvku mezi Houston Street a Bowery v New Yorku. Zdá se mu, že má na sobě kožich. Vrávoravě se posadí, ohmatá se a zjistí, že kožich nezakrývá jeho šaty, ale roste pod nimi, prorůstá otvory v košili, je i na krku a na kotnících. Prohrabuje si chlupy před očima.

"No," povídá, "asi mám delírku."

Hmátne do náprsní kapsy. Uspokojivé zašustění: dva dolary. Stačí na čtvrtku sherry. Mátožně se postaví a vydá se přes Houstonskou směrem k obchodu s lihovinami na Bowery.

Obchodník si ho měří s chladným znechucením. "Hele, není žádné Halloween."

"Co?" "Co seš zač, chlupatá opice?"

Slim pokládá dva dolary na pult. Ale obchodník si peněz nevšímá, zato nespouští oči z místa, kam opadaly chlupy ze Slimových paží a zápěstí a teď se křiví, kroutí, ohýbají, dlouhé úponky s bílými kořínky. Zděšený obchodník couvá a řve hrůzou.

"Seber si svoje prachy a koukej mazat z krámu!" Popletený Slim se vymotá na ulici. Po celém těle ho cosi divně lechtá. Chlupy mu vyrážejí z poklopce. Začínají mu ucpávat nos. Taktak že dýchá. Lidé se na něj dívají a vyhýbají se mu. Ty vlasy rostou. Začíná si je trhat z tváři a krku, škube si celé chomáče a studený jarní vítr je odnáší pryč.

NICK GRENELLI VOLÁ svého doktora. Lékař je zděšen, ale snaží se zlehčovat situaci.

"Říkám vám, že jsou živé. Podívejte!" Lékař se odmítá podívat zblízka.

"To bude rozdílnou elasticitou. Trpíte obyčejnou poruchou činnosti žláz, kterou snadno spravíme vhodnou hormonální léčbou. Budete muset do nemocnice na pozorování"

Lékař už o několika případech slyšel, nemá ovšem ponětí o léčbě. Vzpomíná si, že četl o ženě, u níž došlo k nečekané erupci růstu tělesného ochlupení. Rostlo jí i z dlaní a z chodidel.

Služba na příjmu se podívá jedním okem a okamžitě nařizuje izolaci.

SLIM SE HROUTÍ na chodník a sténá, ochlupení v ústech se při jeho vzlycích načechrává a odlamuje. Přichází policejní hlídka, zastavuje se.

"Co to má být? Je chlupatý úplně všude."

"Měli bysme zavolat sanitku a moc se k němu nepřibližovat."

"Říkáte chlupy?" tlumený hlas ve sluchátku. "Poslyšte, v žádném případě se ho nedotýkejte, ale nespouštějte ho z očí. Za tři minuty jsme tam."

Houkání sirény, sanitka přiráží k chodníku. Vyskakují z ní muži v pláštěnkách, rouškách a ochranných brýlích. Ruce, chráněné rukavicemi, popadnou Slima a postrkují ho k autu. Policisté sledují odjíždějící sanitku a nechápavě kroutí hlavami.

MAJITEL OBCHODU S lihovinami pozoruje kroutící se chlupy na pultě.

"Nějací červi nebo co."

Náhle se jeden z vlasů vztyčí a zachytí se mu na palci. "Doprdele!" vytrhne ho, ale malý kořínek mu uvízne pod kůží. Cítí zřetelné lechtání, které se šíří od palce vzhůru celou paží.

DOKTOR PIERCE SE probudí z divokého snu. Gigantický chlupatý pavouk se mu usadil na tváři a škrtil ho. Chvěje se, otáčí vypínačem a jde do koupelny. Jeho tvář je porostlá vibrujícími chlupy s malinkými zaostřenými háčky na koncích. Zvoní telefon. Hrouť se děsem, hlas mu tlumí chlupy, které zužují hrdlo...

"Doktor Pierce?"

"Ano."

"Doktor Mayfield. Poslal jste nám dnes pacienta? Nicolu Grenelliho?"

"Ano."

"Zrovna nám volali z Atlanty. Pravděpodobně trpí nějakou novou infekcí a každý, kdo s ním byl v kontaktu, je v nebezpečí nákazy. Měl byste co nejrychleji přijít na pozorování. 11

Jedenáctá poznámka: Přemýšlejte o dějinách nemoci: jsou staré jako sám život. Jakmile se něco nového zrodí, čeká tu cosi, co je nakazí. Představte si sebe v kůži vira: nechovali byste se stejně? Jak, kdy a kde se objevila malárie? Říká se, že AIDS je prostou odchylkou viru visna, který se přirozeně vyskytuje u ovcí a je pro ně vždy smrtelný. (Páni, to si ti

ovčáci už zase užívali?) Taky se říká, že syfilis způsobil nějaký vesnický blázen, který opíchal lamu. Nebo obávaná choroba SEP. Některý tělesný orgán se osamostatní a začne si růst na vlastní pěst: gigantické mozky v pětapadesátigalónových barelech na naftu, obří ledviny, které se mohou používat na dialýzu. Zkažený pšouk, ze kterého nekouká nic dobrého. Nejnebezpečnější SEP je Čůrákovitý. Není to žádný nádor, to pozor, jenom přerostlý čůrák, který nechce přestat růst. Jeho pach, vlhký, hnusný a dusivý, připomíná cosi, co po staletí drželi pod skleněným zvonem. Čůrák už třeba měří tři stopy a roste a hýbe se dokonce i tehdy, kdež se něj oběť dívá, a ze čtyř štěrbin v jeho žaludu neustále ukapává maz. Tou věcí pulsuje úpěnlivá žádost:

Hoň mně! Hoň mně! Hoň mně!

Navíc se postižený nemůže zdržet a musí si maz roztírat kolem vrcholu žaludu. Ta věc okamžitě stříká, vrhá semeno až na strop a otřásá vyčerpané tělo nemocného bolestivou křečí. A on cítí, jak se mu rozpouštějí kosti a měkké tkáně, jak jej vysávají varlata velká jak basketbalové míče. V posledním stadiu se z něj stane zkroucená kuklička připoutaná k obřímu penisu; rozeznáte z něho už jen hlavu, škrcenou obojkem pubického ochlupení.

Existuje i AIDS přenášený větrem a neméně smrtelná imunodestrukce, při které vlastní imunitní systém převládne nad tělem a likviduje nejprve vlastní střevní bakterie, pak potravu a konečně trávicí orgány. Rozkládá jeden orgán po druhém. Pacienty lze rozeznat podle výkalů scvrklých do podoby odmítnutí a podle křehké neohrabanosti oporné soustavy, která jako by byla ze skla. Lékaři je drží v důmyslné izolaci, zřizují pro ně neprodyšné stany, chrání se mnoha vrstvami roušek a masek - neustále je stříkají desinfekcemi, dokud pacienti nepodlehnu vyhladovění, dehydrataci a zástavě vitálních funkcí.

A potom nemoci zvířat: antrax, aftosa, psinka jiné virové nákazy. Poté co vymřel na Madagaskaru, posel hovězí dobytek ve většině oblastí světa. Ovce decimované novými variantami viru visna nedopadly o moc lépe. Prasata a kočky projevily větší odolnost, divoká zvířata se z neznámých důvodů držela o mnoho lépe. Zato psi a kočky umírali po milionech, což pro ně snad bylo i lepší, protože nebylo lidí, kteří by o ně pečovali.

Rozumí se, že za normálních podmínek by včas objevili léčbu a vakcíny, jenže problémů se nakupilo tolik, že nezbýval čas ani na minimální péči, natož na výzkum, navíc všude chyběl kvalifikovaný personál schopný výzkumné práce. Vědci, technici, počítačová programátora, matematici a teoretikové totiž vyhynuli téměř do jednoho zásluhou selektivní nákazy pojmenované Nemoc z myšlení (nebo také Vaječné hlavy).

Nemoc z myšlení se projevuje odtržením cerebrálního kortexu od jakékoli motivace. Copak si počne počítač, když se nenajde programátor, který by ho programoval? Nic. Přesně tak se chovají oběti Nemoci z myšlení, když jako rozbité gramofonové desky donekonečna opakují stále stejné vzorce a teorie. Nejlepší dostupná zbraň proti viru je vakcinace... vakcinace... vakcinace... zbraň zbraň zbraň... nejlepší nejlepší nejlepší.

Bez jakékoli motivace... neschopni zvládnout nejsnadnější... obléknout se, najíst se... válejí se v moči a exkrementech... musí je krmít lžičkou... není čas, není nikdo, kdo by se staral... odepište je tak jako katatoniky a jiné trosky... nikdo se nepostará o ty, kdo se o sebe nepostarají sami...

JEDEME DÁL: RUDÁ pavoučí horečka. Přenášejí ji červení pavoučci, nejsou větší než čtvrt palce. Několik málo vteřin po kousnutí pocítí oběť intenzivní pálivé svědění v rance. Pálení se rychle šíří po celém těle, takže netrvá dlouho a kůže postiženého svědí a páli jako pobodaná rojem včel. Zduřené podpažní a tříselné uzliny vyhřeznou na kůži pacienta, který sténá zoufalstvím, zažívá několik nedobrovolných orgasmů a vyměšuje křiklavě červenou stolicí, ze které se kouří a z níž se z vajíček okamžitě líhnou pavoučí mláďata. Choroba pak napadá ostatní vnitřní orgány a končí prudkým chrlením krve a dušností z otoků v hrdle a na plicích. Smrt obvykle nastává do dvaceti čtyř hodin po nakažení.

Z geografického hlediska propuká Rudá Pavoučí horečka na relativně malých územích, kolem deseti mil dlouhých a asi míli širokých, Oblasti výskytu zřejmě charakterizuje něco, co je pro životní cyklus pavouka nezbytné. V ohniscích epidemie, nazývaných také Rudozemě, bývá nacházen kov, který svým vzhledem připomíná zlato, mnohem lépe však vede elektrinu a tvrdostí předčí kalenou ocel. Smísí-li se ovšem s určitými rozpouštědly, je poddajný téměř jako kaolin. Podepíšeš-li šestiměsíční pracovní smlouvu s doly v Rudozemích, můžeš si po zbytek života bezpracné a pohodlné žít, takže o zájemce nikdy není nouze. Ti ovšem musí vydržet celých šest měsíců, aby dostali své peníze. Netřeba říkat, že horníci používají nejrozličnější typy repelentů a kouřových dezinfekcí, aby vyloučili riziko napadení pavoukem. Nejspolehlivější ochranou je organická sloučenina, vyrobená smíšením soli zlata s koagulátem červeného kaktusu, který je v oblastech, rozšířený. Preparát který se aplikuje injekčně nebo orálně, je sice extrémně návykový, ale zredukuje chorobu do podoby drobného podráždění, podobně jako opium obrní narkomana proti většině nákaz dýchacího traktu.

Takzvaní Zlaťáci, což je výraz označující ty, kdo užívají zmíněnou látku, jsou snadno rozpoznatelní podle reflexního zlatého odlesku hluboko vpadlých černozlatých očí, které se scvrknou do podoby kulatých knoflíků. Uši jim po celé ploše přirůstají k hlavě a nakonec zcela vrostou do masa. Abstinenciální příznaky jsou nesnesitelné, protože všechny kosti v těle narkomana byly nahrazeny solemi zlata, a jakmile je přísun zlata zastaven, začnou se lámat a jejich vnitřní struktura se bortí. Do dvaceti čtyř hodin nastává smrt, předtím oběť zažívá nepopsatelná muka. Mnozí horníci, protože jim jsou vedlejší účinky známy, důvěřují raději rituálům, kadidlům a méně efektivním chemickým repelentům. Došlo k opakovaným pokusům pavouky vyhubit, jenže kamenitá pouštní půda jim nabízí dostatek úkrytů, kde mohou přežít jakýkoli zásah prováděný pesticidy. Navíc se u nich vyvinula rezistence k řadě chemikálií a jakékoli alternativní pesticidy musí být uloženy do zásoby pro případ masového přemnožení.

Horníci z Rudozemí obývají ubikace vyhloubené v rudém pískovci a po večerech se scházejí v baru Zlatý důl.

Tam někteří z nich popíjejí Zlato, jiní Rudý měďák, afrodiziakální lektvar, který u pijáka vyvolává stav podobný mírným záchvatům horečky. Pití Rudého měďáku vytváří částečnou imunitu vůči horečce, ale nechrání před několikanásobným

kousnutím. V baru Zlatý důl pavouk ještě nikoho nepokousal.

ZANIKLÉ CHOROBY, MOJI milí, některé dokážou zabít v několika minutách. Krvežíznivé nemoci pohřbené v prachu a slámě, ve vlhkých bažinách a zkamenělých fosiliích. Mezi nejnebezpečnější patří cizopasná rostlina, jimž se daří v lidském těle, například Kořeny. Kořeny prorůstají útroby i žlázami, pnou se kolem kostí, vyhánějí lánny visící z rozkroku a z podpaží obětí, zelené šlahouny raší ze špičky penisu, úponky vypučí nosními dírkami a uvolňují smrtelná semena, jež se pak šíří větrem, tmy vám rozdírají oči, varlata se zaškrcují a drtí ve spleti kořenů, z lebky se stává květináč pro navenek čarovné mozkové orchideje, jež kvetou v prázdných očích a na idiotské tváři, zatímco káže pozvolna tvrdne a mění se ve stromovou kůru. V některých případech se celá proměna naplní: Jedinec vrůstá do země, aby v celé nahotě poznal agonii kolující mízy listů, jež se živí světlem a z kořenů vykrmovaných vodou, lejnou a hlinou. Jiné zas napadne rostlina podobná masožravé mucholapce obecné, která po celém svém povrchu vytváří otevřené měchýřky, jež pomocí sladké pryskyřice lákají její potravu... tlusté chrousty, kobylky, housenky, včely, vosy, trubce.12

Dvanáctá poznámka: Na Madagaskaru se kdysi vyskytovala lidožravá rostlina s vybouleným zeleno-purpurovým žaludkem, vysokým osm stop a o průměru tři stopy. Z vrcholu rostliny vystupovala chapadla s lepkavými trny, která uchopila a pevně sevřela oběť o jejíž rychlé zneškodnění se postaraly jedovaté výměšky. Podle jednoho dávného cestovatele se domorodci rostliny báli a současně ji uctívali. Byla-li hladová, dávala svůj hlad najevo způsobem, jemuž jen málokdo dokázal odolat. Postupně se vyvinul zvyk obětovat onomu organismu zajatce. Cestovatel popisoval, že když k rostlině přivedli zajatce, začala chapadla vířit a prohýbat se, přičemž vydávala takový zápach, že na deset dní ztratil chuť k jídlu.

ULICE ZMIZELÝCH ŠANCÍ. Člověk ví, že má šanci jedna k milionu naleznout cestu, která probudí ono stvoření, jež nosí ve svém těle. Pokud se mu to nepodaří, malícké stvoření zemře spolu s ním. Žije pod nátlakem, v němž mu není dopřána chvíle klidu. Učiní vše, aby ochránil své dítě. Bude lhát, podvádět, zabíjet bez jedině výčitky. Je přece nositelem, ochráncem jediného dítěte z milionu.

Samozřejmě byly druhy, které vyhynuly bez přímého zásahu člověka. Jenže Homo Sapík sešlápl pedál. Zabíjel sice, aby získal potravu, nic si ale nenamlouvejme, stejně tak zabíjel pro potěšení. Ba co víc, zabíjel pro potěšení té hnusné věci. Věci ve svém nitru. Ohydného Ducha, který si našel vhodnou schránku v Homo Sapíkovi, Ohydném Zvířeti.

Co ještě odlišuje Homo Sapíka od ostatních zvířat? Dovede díky schopnosti psát a tradičnímu ústnímu podání zprostředkovat informace ostatním Homo Sapíkům, i těm, kteří se nacházejí mimo jeho kontaktní oblast, dokonce i budoucím pokolením. Hrabě Korzybski pro tento jev nazval člověka "zvířetem, které spoutalo čas". Vše můžeme vyjádřit jediným slovem: jazyk... vyjádření objektu nebo procesu symboly, znaky, zvuky- čili čímsi, čím nejsou. Korzybski začínal své přednášky tak, že klepal prsty na desku stolu a říkal: "Ať už je to cokoli, v žádném případě to není stůl.". Jinými slovy, objekt není totožný s tím, co jsme si navykli nějak nazývat.

Člověk zaprodal svou duši času, jazyku, nástrojem, zbraní a nadvládě. A tihle vetřelci, snad aby zabránili člověku uhnout z přímého směru, umístili své okupační posádky v nedominantní mozkové hemisféře. Jak jinak bychom si vysvětlili cosi tak biologicky nevýhodného, jako je levá ruka? Co dali jedné ruce, museli vzít té druhé. Fifty-fifty. Přišli byste na něco spravedlivějšího? Těžko.

Zdá se dost pravděpodobné, že charakteristické faktory, jazyk a levá ruka, spolu nějak souvisejí. Jazyk stěží vznikl jen proto, aby přenášel informace.

V lidském organismu je vyhloubena průrva, průrva či zářez, jež odděluje dvě polokoule mozku. Proto je každý pokus o syntézu neproveditelný lidskými prostředky. Načrtávám paralelu mezi průrvou, která odděluje dvě poloviny lidského těla, a průrvou, jež kdysi oddělovala Madagaskar od africké pevniny. Co je na jedné straně průrvy, odplulo k začarované bezčasé nevinosti. Drahá polovina se nenávratně přesunula k jazyku, času, užívání nástrojů a zbraní, k vilkám, vykořisťování a otroctví.

Zdá se, že sloučení takových protikladů k ničemu nepovede, až by se člověku chtělo zopakovat slova Briona Gysina: "Vygumuj slovo."

Jenže "vygumuj" možná není vhodné slovo. Možná je správný recept docela prostý: obrátit magnetické pole, takže místo aby držely při sobě, budou se obě poloviny chovat jak magnety, které se odpuzují. Tudy snad vede cesta k plnému osvobození, kterým bude konečné vyřešení problému jazyka, z něhož vyrůstají všechny ostatní lidské "problémy".

Jak by vypadal svět beze slov? Korzybski o tom říká: "Já nevím. Zkusme to."

Není nic obtížnějšího než změna pravidel, změna formy, a proto Správní rady a Syndikáty a jejich loutkoví politici, mafiáni, protidrogoví agenti, policie, církve a zpravodajská média nechtějí slyšet o růstu lepšího člověka o nic víc, než chce General Motors slyšet o turbínovém motoru. Znamenalo by to v okamžiku navěky zrušit všechny existující jistoty. Jen proto se Rada tolik zabývá revoltou: pokud se revolta odchýlí od obvyklých politických kanálů, může otrást oslavovanou formou. Revoltujete-li politickými prostředky, změní se váš odpor nejčastěji v to, vůči čemu se stavíte. Amerika se mění ve Stalinovo Rusko, stává se zcela kontrolovaným státem s nulovou tolerancí vůči nekonformnosti na jakékoli úrovni.

KDYSI DÁVNO BYLO období divoké hybridizace, jehož výsledkem je různorodost druhů, jakou známe dnes. Vždyť ještě dnes se můžeme setkat se spoustou přechodových živočichů, například s šelmičkou jaguarundi, která se řadí mezi kočky, ale připomíná spíše vydru žijící na stromech. Většina kříženců však nepřežila a ti, kteří přežili, vztyčili mohutné biologické bariéry proti jakýmkoli dalším změnám.

Co zahubilo většinu hybridů, zvláště pak ty nejbizarnější hříčky přírody? Všichni byli napadeni a vybiti sériemi vysoce infekčních epidemií. Aby totiž mohlo dojít k hybridizaci, musí být oslabeny imunitní reakce. Což otevírá brány chorobám. Děs z chorob donutil ty, kdo přežili, stát se neměnnými biologickými formami.

MUZEUM ZMIZELÝCH DRUHŮ vlastně není žádné muzeum, protože všechny druhy v něm jsou živé a obývají dioramata svých přirozených prostředí. Každý může bezplatně vstoupit. Platí se schopností snést a pocítit bolest a smutek ze spatřeného vymírání. Kdo je toho schopen, oživuje druh tím, že jej pozoruje.

Zamyslete se nad některými vyhynulými druhy: stvoření schopná jíst se stejnou rozkoší maso i trávu, člověku podobní netopýři se světélkujícími křídly, teplokrevní plazi schopní savčího citu (krásný zelený had se mi tiskne k tváři), studenokrevní mrchožraví ptáci, skotačivé želvy a ještěrky přitulné jako štěňata, kříženci lemura a chobotnice, kteří obývají jezera a řeky Madagaskaru a mění barvu s každou změnou a odstínem nálady.

Nebo humanoidní albinovitý lemur s ohromnými deskovitými očima ze stříbrné perleti a ohromnými ušima, které se rozechvívají a vibrují s každým zvukem. Má oči bez zornic, a když se jimi dívá, zdá se, že vidí skrz velmi široké čočky, kterými nedokáže zaostřit. Není to bezbranné zvíře, dovede se bránit mocnými jehlovitými drápy a ostrými špičkami. Jako všichni albini i toto je zvíře velmi křehké. V dospělosti váží kolem padesáti liber. Žije zčásti na stromech a zčásti ve vodě. Protože nesnáší světlo, což je u albinů pochopitelné, skrývá se ve dne v jeskyních a pod říčními břehy.

Pak člověk-rostlina rostoucí z místa na místo a vyzbrojený jedovatými orchidejemi a pálivými liánami, člověk-elektrický úhoř, šest stop dlouhý, hladký, hnědo purpurový s bahnitě studenými zelenohnědými očima, oba druhy jsou hermafrodité, oplozují sami sebe a rodí... Rostlinné vědomí volně se pohybující pralesem a vcitující se do stromů a popínavých rostlin a orchidejí, které se podobá zelené medúze vznášející se v zeleném prostředí... Prapodivný pes s liánou místo ocasu a trnitými zuby... Inteligentní ptáci s lehkými a porézními, houbám podobnými těly... Mají velký mozek, gigantické oči, velmi drobné tělíčko. dlouhé vysunovací pařáty. Živí se ovocem a rybami, které svým pronikavým zrakem zahlédnou z obrovské dálky. Savce a ptáky neloví, protože jejich trávicí soustava nedokáže zpracovat kožesiny ani peří.

Kořenoví lidé by mohli být dalším příkladem. Podařilo se jim překonat největší nevýhodu rostlinné existence: čerpají živiny ze stromů a bylin, vidy se však přestěhují dostatečně brzy, aby svým hostitelem nebyli na obtíž. Podobně jako krtci se dokážou zahrabat do země, z níž vysunují hlavu, a zjišťují počasí a další faktory. Když se ocitnou na poušti, spustí do země čerpací kořen a vystaví se slunci na dobu, která jim stačí k načerpání energie potřebné k tomu, aby se vyhloubeným tunelem dostali mimo nebezpečí.

Zelení lidé přišli na způsob, jak se zaopatřit prostřednictvím fotosyntézy. V klidné nehybnosti absorbují světlo zelenými lokýnkami. Někteří kolonizovali vodní prostředí, vyvinuly se u nich žábry, začali se živit řasami. Jiní se živí pachy, vdechují je póry, které se otevírají jako velké tlamy. A další požírají světlo a barvu. Jejich těla se nakonec ve světle rozplynou.

NIKDY SE NEDOVÍME, kolik obětí si epidemie vyžádaly. Nicméně lze říci, že hladomory, ztráta přístřeší, násilí i staří průvodci neštěstí, zápal plic, tetanus, úplavice, cholera, záškrť, tyfus, spála, žloutenka, TRC, neléčené pohlavní choroby a všeobecná zchátralost si vyžádaly přinejmenším stejné vysokou daň jako Šilencovy rány, jak se novým chorobám začalo říkat.

Nastal čas vojenských vládů. Proroci, kteří přežili Kristovu chorobu, získávali následovníky a vyhlašovali svaté války jiným prorokům, jakož i všem ostatním, kteří nekonvertovali - "těm malověrným hajzlům" - a vraždili každého, kdo jim zkřížil cestu. Kanibalismus vzkvétal.

Vyhlašují se křížové výpravy proti nevěřícím, nemohou však být uskutečněny, neboť západní svět je rozdroben na tisíce frakcí, z nichž každá soupeří na život a na smrt s ostatními. Přes všeobecnou paranoii nebyly po roce 1945 použity atomové zbraně: každý, kdo by je dokázal použít, už dávno zemřel na přemýšlení. Všechno zlé je k něčemu dobré.

Vědci pracující ve výzkumu žili v opevněných táborech chráněných troskami toho, co zbylo z armád a policie. Ani zde nebyli v bezpečí - brzy shledali, že je vyvíjen silný tlak na jejich produktivitu.

"Dobrá. panstvo, máte čtrnáct dní na vynalezení séra proti Vlasatosti nebo..."

Jakmile vypršel určený čas, byl do laboratoře zaveden otravný plyn. Pracoviště byla vzájemně oddělená a hermeticky uzavřená. Tak to tenkrát chodilo. Užitečná lekce pro ty kdo přežili.

Mimo vědecké tábory vládl absolutní zmatek. Nemoci nekontrolovaně řádily a jakékoli předstírání práva a pořádku už dávno ztratilo význam. Na venkově vyrostly pevnosti, jež měly chránit obyvatelstvo před loupeživými nájezdy vyhladovělých band z měst.

A co se stala s členy Správní Rady? Uchýlili se na své jachty, na své ostrovy a do svých bunkru. Jejich moc, zcela závislá na manipulaci prostřednictvím peněz a politických kontaktů, je pryč.

Čtyři jezdcí z Apokalypsy cválají přes rozbořená města a neobdělaná, zaplevelená pole. Virus sám se vyčerpává, zatímco jeho oběti zmírají po milionech.

Lidé tohoto světa se konečně vrací ke svým duchovním kořenům, zpět k drobným lemuřím lidem ze stromů, z listů, řek, skalisek a oblak. Všechny stopy a vzpomínky na války a Šilencovy rány se už brzy rozplynou jako zapomenuté sny.